

Sygn. akt I C 592/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant:

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) S.A w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwoty:

a. 63.000 złotych (sześćdziesiąt trzy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty;

b. 1.200 złotych (tysiąc dwieście) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;

c. 4.883,54 złote (cztery tysiące osiemset osiemdziesiąt trzy 54/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 maja 2018 roku do dnia zapłaty;

d. 9.154,33 złote (dziewięć tysięcy sto pięćdziesiąt cztery 33/100) tytułem zwrotu kosztów procesu

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 245 złotych (dwieście czterdzieści pięć) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

I C 592/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu w dniu 24 sierpnia 2017 roku powód J. K., działając przez pełnomocnika profesjonalnego, wniósł o zasądzenie od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 63.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty, kwoty 1.200 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 lipca 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 1 grudnia 2016 roku miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu marki J. (...) o nr rejestracyjnym (...), stanowiącym własność powoda. Sprawca szkody objęty był w dacie zdarzenia ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego udzielaną przez pozwanego. Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi sprawcy. Wartość samochodu powoda

wyceniono na 112.000 zł. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania wskazując, że zgromadzone w procesie likwidacji szkody informacje przeczą wersji wydarzeń podanych przez uczestników kolizji. Mimo reklamacji nie zmienił swojego stanowiska. Wobec powyższego, powód zmuszony był skorzystać z usług rzeczoznawcy samochodowego celem sporządzenia opinii, zwrotu kosztów której także dochodzi niniejszym pozwem. Datę, od której powód żąda odsetek określono na podstawie przypuszczalnego terminu wypłaty odszkodowania przez pozwanego. 30 dniowy termin na zlikwidowanie szkody upłynął dnia 7 stycznia 2017 roku.

/pozew k. 3-7/

W odpowiedzi na pozew z dnia 12 października 2017 roku pozwane Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W., reprezentowane przez radcę prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

Pozwany zaprzeczył, aby był zobowiązany do zapłaty kwot dochodzonych pozwem. Zakwestionował, aby do powstania uszkodzeń w pojeździe powoda doszło w deklarowanych przez powoda okolicznościach. W toku podjętych czynności likwidacyjnych pozwany ustalił, że zakres i charakter uszkodzeń pojazdów mających brać udział w kolizji nie korelują ze sobą geometrycznie. Pozwany zakwestionował również wysokość szkody w pojeździe, wskazując iż naprawa pojazdu nowymi i oryginalnymi częściami doprowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia powoda, jako że wymieniono by zużyte części oryginalne na nowe oryginalne, nadto powód nie przedstawił żadnych dowodów na wysokość rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy.

/odpowiedź na pozew k. 69-72/

W replice na odpowiedź na pozew, powód wskazał iż fakt naprawy pojazdu oraz poniesionych w związku z tym kosztów nie jest istotny dla rozstrzygnięcia sprawy, istotne jest jedynie ustalenie takich kosztów naprawy i przy użyciu takich części, jakie przywrócą pojazd do stanu sprzed szkody. Także zbycie samochodu nie wpływa na wysokość należnego odszkodowania.

/replika na odpowiedź na pozew k. 78-81/

Pismem z dnia 20 kwietnia 2018 roku powód rozszerzył powództwo, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 67.883,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie podtrzymując dotychczasowe stanowisko. Odpis pisma został doręczony pozwanemu w dniu 11 maja 2018 roku.

/pismo procesowe k. 150-151v, elektroniczne potwierdzenie odbioru k. 153/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 grudnia 2016 roku w Ł. na skrzyżowaniu ulicy (...), doszło do kolizji drogowej. Kierujący pojazdem J. o nr rejestracyjnym (...) T. K. jechał ulicą (...). Podczas skrętu w lewo po łuku został uderzony przez samochód marki F., prowadzony przez D. G., który nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i doprowadził do zderzenia samochodów. Samochód marki J. stanowił własność powoda. W wyniku zdarzenia, uszkodzeniu uległy: zderzak tylny po prawej stronie, błotnik tylny prawy, nadkole koła tylnego prawego, tarcza koła tylnego prawego, zawieszenia koła tylnego prawego, drzwi tylne prawe, drzwi przednie prawe, nakładka progu prawego, uruchomione poduszki powietrzne pasażera oraz kurtyny bocznej. W samochodzie marki F. (...) uszkodzone zostały: poszycie przedniego zderzaka po stronie przedniej i bocznej lewej, listwa ozdobna lewa przedniego zderzaka, błotnik przedni lewy, reflektor lewy, pokrywa komory silnika po stronie lewej, dolna krata wlotu powietrza, osłona lewego reflektora p/m.

Pojazd należący do powoda przed kolizją był całkowicie sprawny. Pozostawał w posiadaniu powoda od około roku, został zakupiony jako używany. Jego wartość przed szkodą wynosiła 112.000 zł. Po wypadku samochód został naprawiony.

/notatka urzędowa k. 25v-26, zeznania świadka T. K. k. 107-108, opinia biegłego rzeczoznawcy k. 115-134, bezsporne, kosztorys k. 15-15v/

Do przedmiotowej kolizji drogowej mogło dojść z udziałem samochodów J. oraz F. (...) w okolicznościach wskazanych przez uczestników zdarzenia. Uszkodzenia powstałe w pojeździe marki J. wystąpiły na skutek siły działającej na elementy samochodu od tyłu samochodu, skośnie do jego osi wzdłużnej. Uzasadniony koszt naprawy samochodu marki J. o nr rejestracyjnym (...), przy użyciu technologii producenta pojazdu, nowych części oryginalnych i średnich cen robocizny w okolicy miejsca zamieszkania właściciela pojazdu – 100 zł netto za 1 roboczogodzinę, pozwalający przywrócić pojazd do stanu sprzed powstania szkody na dzień 1 grudnia 2016 roku wynosi 67.883,54 zł brutto.

/opinia biegłego rzeczoznawcy k. 134/

Kierujący pojazdem marki F. (...), w dacie zdarzenia, był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

/bezsporne/

Powód zgłosił przedmiotową szkodę pozwanemu w dniu zdarzenia, która została zarejestrowana pod nr 100- (...). Pozwany decyzją z dnia 1 marca 2017 roku, odmówił powodowi wypłaty odszkodowania, wskazując, że na podstawie posiadanych opinii i dokumentów wykluczono, by do szkody mogło dojść w okolicznościach podanych w zgłoszeniu szkody. Powód pismem z dnia 8 marca 2017 roku złożył reklamację, wzywając pozwanego do zapłaty kwoty 90.000 zł tytułem odszkodowania w terminie 30 dni. Wezwanie zostało doręczone pozwanemu w dniu 13 marca 2017 roku. Stanowisko pozwanego nie uległo zmianie.

/zgłoszenie szkody k. 48-49, wykaz dokumentów k. 50–55, druk zgłoszenia szkody k. 56-57, decyzja k. 14-14v, reklamacja k. 20-20v, potwierdzenie odbioru k. 21-22, pismo pozwanego k. 23/

Wobec kwestionowania przez pozwanego odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 1 grudnia 2016 roku, powód zlecił prywatnemu rzeczoznawcy sporządzenie opinii na okoliczność, czy mogło dojść do zdarzenia we wskazanych przez niego okolicznościach. Koszty sporządzenia opinii wyniosły 1.200 zł.

/prywatna opinia k. 27-47, faktura k. 62/

Pismem z dnia 20 lipca 2017 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 26 lipca 2017 roku, pełnomocnik powoda skierował do Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. ostatecznego przedsądowe wezwanie do zapłaty, dodatkowo wzywając do zapłaty kwoty 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów wykonania opinii – w terminie 14 dni.

/ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 58, potwierdzenie nadania k. 59-59v, potwierdzenie odbioru k. 60/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego przedstawionego przez strony w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia sprawy. Sporządzone na zlecenie powoda i pozwanego kalkulacje stanowią jedynie dokumenty prywatne i jako kwestionowane przez strony nie mogły stanowić źródła ustaleń odnośnie uzasadnionego kosztu naprawy pojazdu marki J. na skutek kolizji z dnia 1 grudnia 2016 roku. Wobec rozbieżności stron zarówno w zakresie możliwości wystąpienia kolizji w okolicznościach przedstawionych przez powoda, jak i ustalenia kosztów naprawy ww. pojazdu, na podstawie art. 278 k.p.c. niezbędnym było jednoznaczne ustalenie tychże okoliczności za pomocą wnioskowanego dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia, stanowi rzetelne źródło wiedzy specjalnej w sprawie. Biegły udzielił wyczerpujących odpowiedzi na pytania Sądu zawarte w tezie dowodowej ustalając w sposób zupełny okoliczności relewantne dla ustalenia rozmiaru uszkodzeń w pojeździe poszkodowanego oraz kosztów ich naprawy. Nadto opinia tego biegłego nie była kwestionowana w toku postępowania przez żadną ze stron. Sąd dał wiarę również zeznaniom świadka T. K., bowiem zeznania świadka były spójne i logiczne, zaś okoliczności, na które zeznawał świadek nie były w zasadzie w toku procesu kwestionowane.

Sąd pominął wniosek dowodowy zgłoszony przez pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka D. G., jako spóźniony. Zgodnie natomiast z przepisem art. 217 § 2 k.p.c. sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Przesłuchanie kolejnego świadka wymagałoby wyznaczenia kolejnego terminu rozprawy a zatem wydłużenia postępowania. Pozwany, zgłaszając te wnioski dowodowe nie wskazał żadnych okoliczności, które świadczyłyby o tym, że nie było możliwości powołania tego dowodu wcześniej, tym bardziej, że błąd co do nazwisko drugiego z kierujących był sygnalizowany przez powoda w treści jego pisma z dnia 17 października 2017 roku, zatem już wówczas pozwany powinien był poczynić prawidłowe ustalenia odnośnie danych świadka. Oddaleniu podlegały także wnioski dowodowe pozwanego zmierzające do ustalenia, czy pojazd powoda został naprawiony po kolizji z dnia 1 grudnia 2016 roku. Okoliczność ta nie ma bowiem znaczenia dla rozstrzygnięcia i nie wpływa w żaden sposób na obowiązek wypłaty odszkodowania, ani na jego wysokość. Stanowisko takie było wielokrotnie wyrażane przez Sąd Najwyższy i znajduje aprobatę Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Dz.U. z 2016 r. poz. 2060 t. j.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Bezspornym w ramach niniejszego postępowania było, że w dniu zdarzenia pojazd F. (...) był ubezpieczony u pozwanego. Pozwany kwestionował natomiast same okoliczności zdarzenia mającego mieć miejsce w dniu 1 grudnia 2016 roku, wskazując, że uszkodzenia biorących w nim udział pojazdów ze sobą nie korelują. Twierdzenia pozwanego nie mogły się jednak ostać w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w tym popartej zeznaniami świadków opinii biegłego, której wnioski Sąd w całości podzielił.

Zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do odszkodowania, jeżeli zachowanie posiadacza pojazdu wyrządzającego szkodę było zawinione. W ocenie Sądu z zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób jednoznaczny wynika, że do powstania szkody z dnia 1 grudnia 2016 r. doszło z wyłącznej winy kierującego samochodem osobowym marki F. (...), który nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu, będąc do tego zobligowany i uderzył w prawidłowo poruszający się drogą z pierwszeństwem przejazdu pojazd marki J. stanowiący własność powoda J. K..

Na skutek zdarzenia uszkodzeniu uległa prawa tylna część nadwozia pojazdu oraz drzwi prawego boku.

Mając na względzie cały zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał powództwo za trafne co do zasady. W zakresie wysokości uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki J. Sąd oparł się na niekwestionowanej opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego J. D..

Biegły oszacował, że tzw. przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki J. o nr rejestracyjnym (...), wynikający z kolizji z dnia 1 grudnia 2016 roku przy użyciu oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu wynosi 67.883,54 zł brutto.

Wątpliwości czy nowe części zamienne powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190) w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Takie bowiem części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu (por. postanowienie SN III CZP 85/11).

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w kodeksie cywilnym. Odpowiada, zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 § 1 i 2 k.c.). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utrzymane korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Natomiast, w myśl art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić poprzez przywrócenie stanu poprzedniego bądź też zapłatę odszkodowania pieniężnego zależnie od wyboru poszkodowanego.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem. W przypadku pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu zarówno sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu oraz wyglądu sprzed wypadku.

W judykaturze powszechnie prezentowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy podziela, iż zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Zaś, jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/11, Monitor Prawniczy 2012 rok, Nr 9, str. 450).

W świetle utrwalonego poglądu i orzecznictwa nie ma żadnego znaczenia, czy szkoda (w znaczeniu uszkodzeń powstałych podczas zdarzenia komunikacyjnego) rzeczywiście została naprawiona w technicznym sensie tego słowa. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje, bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002 rok, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczeniu z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88). Przy takim rozumieniu obowiązku

odszkodowawczego nie ma, więc znaczenia prawnego okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił i czy w ogóle zamierza pojazd naprawić.

Mając zatem na uwadze powyższe oraz przyjmując, z jednej strony wysokość pełnego odszkodowania, jakie należy się powodowi to jest kwotę 67.883,54 zł brutto oraz fakt iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany nie wypłacił na rzecz powoda żadnego świadczenia, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu całą żadaną przez niego kwotę, tj. 67.883,54 zł.

W toku niniejszego postępowania powód dochodził również zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kwoty 1.200 zł brutto tytułem zwrotu kosztów sporządzenia przez wyspecjalizowaną firmę opinii dotyczącej możliwości wystąpienia kolizji w okolicznościach wskazywanych przez uczestników. Koszt sporządzenia kalkulacji Sąd uznał za uzasadniony wydatek pozostający w związku przyczynowym ze zdarzeniem, jakie miało miejsce w dniu 1 grudnia 2016 roku. W toku postępowania likwidacyjnego odmówiono wypłaty świadczenia na rzecz powoda. Konieczna zatem stała się weryfikacja stanowiska, pod kątem rozważenia ewentualnego dochodzenia roszczeń wobec ubezpieczyciela na drodze sądowej. Poniesiony przez powoda koszt sporządzenia prywatnej kalkulacji, która „upewniła” powoda, co do zasadności jego roszczenia odszkodowawczego, przed zaangażowaniem się w spór sądowy, podlega w ocenie Sądu zaliczeniu w poczet poniesionych przez powoda szkód, podlegających naprawieniu przez pozwanego. Za dopuszczalnością – w konkretnych okolicznościach sprawy – objęcia kosztów ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego odszkodowaniem z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów opowiedział się również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04, OSNC z r.2005, z.7-8, poz.117 oraz w wyroku z dnia 2 września 1975 roku, wydanym w sprawie I CR 505/75, LEX nr 7747.

Mając podniesione okoliczności na względzie Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda żadaną kwotę 1.200 zł w całości tytułem zwrotu kosztów sporządzenia przez powoda kalkulacji prywatnej.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 90.000 zł w piśmie doręczonym pozwanemu w dniu 13 marca 2017 roku, wyznaczając termin zapłaty na 30 dni. Zatem termin na spełnienie świadczenia upływał pozwanemu w dniu 13 kwietnia 2017 roku. W związku z powyższym od dnia 13 kwietnia 2017 roku pozwany pozostaje w zwłoce z zapłatą na rzecz powoda odszkodowania obejmującego zwrot kosztów naprawy pojazdu w kwocie 63.000 zł i od tej daty należą się mu odsetki. W zakresie kwoty dochodzonej w wyniku rozszerzenia powództwa – pismo zawierające rozszerzenie zostało doręczone pozwanemu w dniu 11 maja 2018 roku, zatem od dnia następnego pozwany pozostaje w zwłoce z zapłatą kwoty 4.833,54 zł na rzecz powoda. Odnosząc się natomiast do żądania obejmującego zwrot kosztów wykonania prywatnej ekspertyzy, powód sprecyzował swoje roszczenie dopiero w treści pisma z dnia 20 lipca 2017 roku, doręczonego pozwanemu 26 lipca 2017 roku. 14 dniowy termin na zapłatę należności upłynął zatem w dniu 9 sierpnia 2017 roku. Wobec tego, zasadnym było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1.200 zł od dnia 10 sierpnia 2017 roku. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., stosując zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu, uznając iż powód uległ jedynie w niewielkiej części – co do odsetek, należy mu się zatem od pozwanego zwrot kosztów postępowania poniesionych w wyniku słusznego dochodzenia swych roszczeń.

Powód wydatkował ze swej strony w toku procesu łącznie kwotę 9.154,33 zł, na co złożyły się: opłata od pozwu – 3.210 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 5.400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, zaliczka na biegłego – 500 zł, koszt nagrania płyty CD – 6 zł, dopłata do wynagrodzenia biegłego – 21,33 zł. Sąd zasądził zatem całość powyższej kwoty od pozwanego na rzecz powoda, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając na uwadze fakt, iż strona powodowa nie uiściła opłaty od rozszerzonej części powództwa, uwzględniając wynik postępowania, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach

cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398) w zw. 98 i art. 100 zdanie drugie k.p.c., Sąd obciążył pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotą 245 zł.